

Arrest

nr. 336 585 van 25 november 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat R. JESPERS. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 december 2011 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 28 mei 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 10 oktober 2013 bevestigd bij arrest nr. 111 719.

1.2. Op 19 december 2024 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 21 maart 2025 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn. U werd geboren op [...] 1988 in de Armeense hoofdstad Yerevan, waar u ook geregistreerd was. Toen u drie jaar oud was, kwam uw biologische

vader om bij een auto-ongeluk. Uw moeder, S.V. (O.V. [...]), hertrouwde later op traditionele wijze met M.V. Samen met uw moeder, zus, Na.S. (O.V. [...]), en stiefvader baatte u een winkel uit in Yerevan. Jullie kregen echter problemen met een zekere S.A., die de winkel van jullie wilde afnemen. Omwille van deze problemen liet uw stiefvader het leven en dienden jullie Armenië te verlaten. U verliet Armenië uiteindelijk op 22 november 2011 en kwam naar België, waar u samen met uw moeder en zus op 16 december 2011 een eerste maal om internationale bescherming vroeg. Jullie eerste asielaanvraag werd door het CGVS op 30 mei 2013 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 10 oktober 2013. U tekende geen verder beroep aan bij de Raad van State en keerde evenmin naar Armenië terug, maar vroeg op 19 december 2024 samen met uw moeder een tweede maal om internationale bescherming in België. Jullie konden immers nog steeds niet naar Armenië terugkeren omwille van een familievete betreffende de oorlogsmedaille van uw overgrootvader langs moederszijde. Bij dit familiaal conflict, dat begon in 2012, zijn uw paternale oom S., uw paternale tante N. en haar dochter H. betrokken zijn. De echtgenote van uw maternale oom gaf de medaille destijds aan uw paternale oom S. Hij beweerde niets te hebben ontvangen, maar heeft de medaille van jullie afgenomen. Uw maternale oom S. wilde de medaille terug en eiste dat jullie ze zouden terugvragen. Omwille hiervan werden jullie ook in België niet met rust gelaten en stuurden uw oom S., uw tante N. en uw nicht H. mensen op jullie af om jullie kwaad te doen teneinde jullie het zwijgen op te leggen. Zo trad uw nicht H. tweemaal als tolk voor u op, eenmaal in het kader van problemen met Electrabel, eenmaal bij de dokter, waarna u nog meer problemen kreeg. Uw nicht zette ook jullie burens tegen u op. Eenmaal werd u opgesloten in de kelder. Gelukkig kon uw moeder u bevrijden. Een andere keer, in 2015 of 2016, werd er door uw collega's met een bijl naar u gegooid. Uw buurvrouw had uw collega's tegen u opgezet. U heeft hiervan nog steeds een litteken. In Antwerpen werd u ook eenmaal bijna neergestoken door een medebewoner uit jullie appartementsgebouw. In 2017 of 2018 ging u naar het huis van uw nicht H. Daar dreigde uw neef M. ermee u te vermoorden als u niet zou stoppen met over de medaille te praten. Ze probeerden ook meermaals van alles in uw schoenen te schuiven. Eenmaal lieten ze hiertoe ook de politie komen, echter zonder het verhoorde resultaat. Uw zus, die ondertussen naar Armenië is teruggekeerd en bij uw oom S. verblijft, kende in Armenië bovendien problemen gelijktijdig met u. Toen jullie om de medaille vroegen, hebben ze de gas in de slaapkamer van uw zus aangezet. Gelukkig bleef ze ongedeerd. Uw zus werd in Armenië ook meermaals aangevallen. Eenmaal kreeg ze een fles tegen haar hoofd, een andere keer werd ze aangereden. Tijdens covid werd ze zelfs verkracht omwille van de problemen met de medaille.

Ter staving van uw huidige, tweede verzoek legde u geen enkel stuk neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In het kader van de Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ gaf u aan dat u de volgende keer een mannelijke interviewer zou willen omdat u beter en meer open kan praten met een andere man en aan vrouwen niet alles kan vertellen. U stelde wel dat het voor het betreffende interview ok was dat de interviewer een vrouw was (zie Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ nr. 2 en 3). U maakte echter niet in concreto aannemelijk welke informatie u niet zou kunnen vertellen aan een vrouwelijke interviewer en waarom het geslacht van de interviewer in dat geval een barrière zou vormen. Hoe dan ook is het CGVS van oordeel dat een bijkomend interview niet aan de orde is. Voorts gaf u aan dat het niet goed gaat met uw gezondheid. U heeft een probleem met uw linkerschouder waarvoor u verschillende pijnstillers neemt en hebt hoofd- en rugpijn. Daarenboven werd u enkele maanden geleden in uw gezicht gebeten door een rat. De wonde ontsteekt soms en dat heeft een effect op uw geheugen. U heeft hierdoor ook spier- en hoofdpijn. U ging hiervoor naar de dokter, maar de medicatie die u kreeg, maakte het niet beter (Verklaring VV, nr. 13). U legde echter geen enkel medisch(-psychologisch) attest neer dat uw verklaringen ondersteunt en maakte hoe dan ook niet in concreto aannemelijk hoe uw medische toestand een invloed zou kunnen hebben op uw deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang

of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In de mate dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat uw vorige verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming baseert op een familievete die teruggaat tot 2012. Deze vete heeft betrekking op een medaille die de grootvader van uw moeder als oorlogsveteraan kreeg. Uw paternale oom S. heeft deze medaille afgepakt en weigert ze terug te geven (Verklaring VV, nr. 17, 19, 21, 24).

U slaagde er echter niet in deze problemen aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Vervolgens moet worden aangestipt dat uw huidige verzoek om internationale bescherming als extreem laattijdig beschouwd dient te worden. De problemen naar aanleiding waarvan u uw huidige verzoek om internationale bescherming indiende, gaan immers terug tot 2012 (Verklaring VV, nr. 17). Desalniettemin wachtte u nog tot december 2024 om een verzoek om internationale bescherming aanhangig te maken. Uw laatste interview bij het CGVS in het kader van uw vorige verzoek om internationale bescherming vond bovendien plaats op 29 januari 2013. Zodoende had u deze problematiek reeds kunnen invoeren in het kader van uw vorige verzoek evenals in het kader van de beroepsprocedure van uw vorige verzoek, wat u evenwel naliet. U verklaarde voorts België niet te hebben verlaten sinds uw vorige verzoek om internationale bescherming (Verklaring VV, nr. 16) en maakte melding van tal van incidenten, waaronder incidenten in 2015/2016, 2017/2018 en tijdens de covidpandemie (Verklaring VV, nr. 17, 24). Gelet op de ernst van de door u ingeroepen feiten, waaronder een aanval met een bijl, een poging om u neer te steken en verschillende doodsb bedreigingen (Verklaring VV, nr. 17, 21), kon dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u reeds vele jaren eerder internationale bescherming zou hebben ingeroepen. De ernst en geloofwaardigheid van uw vrees worden hierdoor reeds in aanzienlijke mate onderuit gehaald.

De ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees worden verder ondermijnd door het feit dat uw zus Na.S. na de aanvang van de problemen naar Armenië is teruggekeerd en er ook nog steeds verblijft, niettemin ze er zelf ook het slachtoffer werd van zwaarwichtige feiten die het gevolg waren van de betreffende familievete. Ze werd aangevallen, aangereden en zelfs verkracht (Verklaring VV, nr. 17, 19, 24). Desalniettemin verblijft ze nog steeds in Armenië, sterker nog, ze verblijft nog steeds bij uw paternale oom S., die de medaille van jullie heeft afgenomen (Verklaring VV, nr. 17). Uw verklaring als zou ze nergens anders heen kunnen (Verklaring VV, nr. 17), is niet afdoende gelet op de ernst van de feiten waarvan ze het slachtoffer zou zijn geworden en uw verklaring dat nationale bescherming niet mogelijk zou zijn (Verklaring VV, nr. 17).

Daarnaast slaagde u er niet in enig stavingstuk neer te leggen van de door u verklaarde problemen, terwijl dat redelijkerwijze wel van u verwacht kon worden. U argumenteerde wel dat alle bewijzen op uw telefoon stonden, maar die kapot is (Verklaring VV, nr. 19). Deze verklaring volstaat niet ter verschoning. U had op uw gsm foto's van de verwondingen van uw zus na de aanrijding en van het gebroken slot van het gebouw waarin jullie in België verbleven (Verklaring VV, nr. 19). Gelet op de veelheid en ernst van de feiten waarvan u in België het slachtoffer zou zijn geworden, konden wel degelijk stavingstukken verwacht worden. U vertelde immers onder meer dat u in België bijna neergestoken werd met een mes, dat de politie langskwam toen men probeerde u iets in de schoenen te schuiven, dat u een litteken overhield aan een incident waarbij collega's een bijl naar u gooiden en dat u meermaals met de dood bedreigd werd (Verklaring VV, nr. 17, 21). Gezien de ernst van de door u beschreven feiten kon redelijkerwijze verwacht worden dat u hiervan aangifte zou hebben gedaan bij de Belgische autoriteiten en u hiervan stavingstukken zou kunnen voorleggen, quod non. De ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees komen hierdoor nog verder op de helling te staan.

Tot slot blijkt uit de verklaringen van uw moeder dat ze zelf nog contact onderhoudt met haar schoonbroer S. (Verklaring VV moeder, nr. 11), die echter de oorzaak is van de problemen (Verklaring VV moeder, nr. 17, 22) en jullie luidens uw verklaringen reeds bedreigd heeft, zelfs met de dood (Verklaring VV, nr. 19, 21). De ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees worden hierdoor slechts nog verder ondermijnd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend indien het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in zijn land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dit land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS [via de link https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave-van-nagorno](https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave-van-nagorno)), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.

Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.

Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Yerevan komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen.

Er dient ook te worden opgemerkt dat er besprekingen zijn begonnen tussen Armenië en Azerbeidzjan om tot een vredesakkoord tussen de twee staten te komen en dat de bijeenkomsten om dit te bereiken zijn geïntensiveerd. In deze context zijn **angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.**

Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat **de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980**, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/9, §§1 en 4, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

Hij verwijst hierbij naar de medische problemen van zijn moeder alsook naar zijn problematiek en voert aan dat het dossier moet worden teruggezonden naar het CGVS voor een effectief interview door een man en in de aanwezigheid van een psycholoog die het Armeens machtig is.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/6/5, §1 eerste lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij gaat hierbij in op de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Verzoeker voegt de volgende stavingstukken toe aan het verzoekschrift:

“3. Stukken medische problematiek moeder

4. Whatsapp communicatie met en over zus [N.]”

3. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig

wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat, wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek onvankelijk.”

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

4.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Bijzondere procedurele noden

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

In de bestreden beslissing wordt terdege overwogen dat verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in zijn hoofde heeft kunnen vaststellen:

“In het kader van de Vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ gaf u aan dat u de volgende keer een mannelijke interviewer zou willen omdat u beter en meer open kan praten met een andere man en aan vrouwen niet alles kan vertellen. U stelde wel dat het voor het betreffende interview ok was dat de interviewer een vrouw was (zie Vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ nr. 2 en 3). U maakte echter niet in concreto aannemelijk welke informatie u niet zou kunnen vertellen aan een vrouwelijke interviewer en waarom het geslacht van de interviewer in dat geval een barrière zou vormen. Hoe dan ook is het CGVS van oordeel dat een bijkomend interview niet aan de orde is. Voorts gaf u aan dat het niet goed gaat met uw gezondheid. U heeft een probleem met uw linkerschouder waarvoor u verschillende pijnstillers neemt en hebt hoofd- en rugpijn. Daarenboven werd u enkele maanden geleden in uw gezicht gebeten door een rat. De wonde ontsteekt soms en dat heeft een effect op uw geheugen. U heeft hierdoor ook spier- en hoofdpijn. U ging hiervoor naar de dokter, maar de medicatie die u kreeg, maakte het niet beter (Verklaring VV, nr. 13). U legde echter geen enkel medisch(-psychologisch) attest neer dat uw verklaringen ondersteunt en maakte hoe dan ook niet in concreto aannemelijk hoe uw medische toestand een invloed zou kunnen hebben op uw deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker gaat hier in voorliggend verzoekschrift niet mee akkoord en benadrukt de ernst van zijn problematiek, gelet ook op de psychologische belasting door de medische toestand van zijn moeder. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd.

Vooreerst bemerkt de Raad dat, indien verzoeker de voorkeur had voor een mannelijke interviewer, het redelijk is te verwachten dat hij dit zo had aangegeven wanneer hem hierom gevraagd werd, quod non (verklaring betreffende procedure, punt 3). Los daarvan heeft verzoeker tijdens het interview bij de DVZ geen bezwaar geuit op het verloop ervan met een vrouwelijke interviewer en heeft hij geen enkel probleem signaleerd. Uit lezing van de opgetekende verklaringen kan evenmin blijken dat verzoeker zich niet op zijn gemak voelde of dat hij gehinderd was in zijn verklaringen (verklaring volgend verzoek).

Verzoeker verwijst naar zijn voorgehouden psychologische belasting te wijten aan de medische toestand van zijn moeder alsook naar de moeilijkheid om zijn gedachten ordentelijke weer te geven, hetgeen naar eigen zeggen een impact heeft op zijn verklaringen. Ter staving van de medische problematiek van zijn moeder voegt hij bij het verzoekschrift verschillende medische stukken toe bestaande uit klinische onderzoeksresultaten daterende van januari en april 2019, medische getuigschriften bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties op datum van 12 mei 2018 en 7 januari 2019, en verslagen van arts-adviseur C.B. in het kader van de aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet van verzoekers moeder opgesteld op 3 mei 2019 en 3 december 2021 (stuk 3 bij het verzoekschrift). Daargelaten verzoeker hiermee niet aantoonde dat de vermelde pathologie in voormelde stukken actueel nog steeds bij haar aanwezig is, kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker geen concrete stavingstukken bijbrengt waaruit zijn voorgehouden psychologische problemen en cognitieve problemen of te verwachten moeilijkheden bij het deelnemen aan de asielpprocedure, kunnen blijken.

Hoe dan ook, het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om

internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Uit een eenvoudige lezing van zijn verklaringen blijkt dat aan verzoeker eenvoudige en duidelijke vragen werden gesteld, die hij goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. Verzoeker heeft geenszins te kennen gegeven dat hij omwille van zijn voorgehouden (niet aangetoonde) problematiek niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure (verklaring volgend verzoek).

Naar oordeel van de Raad kunnen er geen vaststellingen worden gemaakt die (de kwaliteit van) het interview zouden kunnen hebben bemoeilijkt. Evenmin zijn er indicaties die erop wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. Verzoeker laat bovendien na in concreto aan te tonen waar of op welke wijze zijn voorgehouden problematiek het beantwoorden van de vragen bij de DVZ zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Er is dan ook geen indicatie dat het interview anders zou zijn verlopen indien hij op een andere manier zou zijn gehoord.

Uit het voorgaande kan dan ook enkel blijken dat verzoekers rechten in het kader van de asielprocedure gerespecteerd worden en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

Waar verzoeker tevens aanklaagt dat hij ondanks zijn problematiek niet werd gehoord door het CGVS, te meer zijn huidig beschermingsverzoek een andere feitelijke grondslag heeft dan zijn eerste die dateert van 2011, wijst de Raad bijkomend op wat volgt.

Uit het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoeker aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *"Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8."*

De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal hoeft hierover niet nader te motiveren.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Tijdens het interview op de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

6. Onderzoek van de nieuwe elementen

6.1. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek in 2011 verklaart verzoeker dat hij omwille van problemen met een zekere S.A., die de winkel van hem en zijn gezin van hen wilde afnemen, Armenië heeft verlaten. De commissaris-generaal besluit tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er wordt namelijk geen geloof gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten gelet op de talrijke inconsistenties, tegenstrijdigheden en vaagheden in zijn verklaringen en die van zijn moeder en zus; de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst noopt niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing wordt in beroep bevestigd door de Raad met arrest nr. 11 719 van 10 oktober 2013.

In het kader van zijn tweede, huidig beschermingsverzoek, ingediend op 19 december 2024, beroept verzoeker zich op geheel andere problemen. Hij verklaart dat hij en zijn moeder nog steeds niet naar Armenië kunnen terugkeren, maar dit keer omwille van een familievete betreffende de oorlogsmedaille van zijn overgrootvader langs moederszijde dat begon in 2012.

Verzoeker heeft ten overstaan van de Belgische asielinstanties geen stukken voorgelegd ter staving van zijn huidig beschermingsverzoek.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden gemotiveerd dat het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek leugenachtige verklaringen heeft afgelegd, reeds een zeer ernstig voorbehoud plaatst bij zijn algehele geloofwaardigheid. Waar verzoeker bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over zijn toen aangevoerde vluchtmotieven, mocht de commissaris-generaal terecht besluiten dat verzoeker heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor zijn vrees. Evenwel geeft de commissaris-generaal hierbij uitdrukkelijk aan dat het gegeven dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd op zich niet belet dat zijn verzoek verder wordt onderzocht, maar dat zulke poging om de asielinstanties te misleiden evenwel in rekening moet worden gebracht bij de globale beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door verzoeker aangereikte elementen.

De commissaris-generaal heeft voorts een onderzoek gevoerd naar de door verzoeker nieuw afgelegde verklaringen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6.3. In het bijzonder oordeelt de commissaris-generaal vooreerst dat verzoekers huidig beschermingsverzoek extreem laatijdig moet worden beschouwd: *“De problemen naar aanleiding waarvan u uw huidige verzoek om internationale bescherming indiende, gaan immers terug tot 2012 (Verklaring VV, nr. 17). Desalniettemin wachtte u nog tot december 2024 om een verzoek om internationale bescherming aanhangig te maken. Uw laatste interview bij het CGVS in het kader van uw vorige verzoek om internationale bescherming vond bovendien plaats op 29 januari 2013. Zodoende had u deze problematiek reeds kunnen invoeren in het kader van uw vorige verzoek evenals in het kader van de beroepsprocedure van uw vorige verzoek, wat u evenwel naliet. U verklaarde voorts België niet te hebben verlaten sinds uw vorige verzoek om internationale bescherming (Verklaring VV, nr. 16) en maakte melding van tal van incidenten, waaronder incidenten in 2015/2016, 2017/2018 en tijdens de covidpandemie (Verklaring VV, nr. 17, 24). Gelet op de ernst van de door u ingeroepen feiten, waaronder een aanval met een bijl, een poging om u neer te steken en verschillende doodsb bedreigingen (Verklaring VV, nr. 17, 21), kon dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u reeds vele jaren eerder internationale bescherming zou hebben ingeroepen. De ernst en geloofwaardigheid van uw vrees worden hierdoor reeds in aanzienlijke mate onderuit gehaald.”*

De uitleg in het verzoekschrift dat hij zijn beschermingsverzoek niet eerder heeft ingediend omdat hij en zijn moeder in de periode 2019-2022 een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van 9ter van de Vreemdelingenwet lopende hadden en dachten op die basis in België te kunnen blijven, kan niet volstaan om

verzoekers handelen te vergoelijken en doet dan ook geen afbreuk aan voorgaande overwegingen. Uit het gegeven dat verzoeker en zijn moeder wél een aanvraag 9ter hebben ingediend, blijkt dat verzoeker zich duidelijk heeft geïnformeerd naar manieren om hun verblijf in België te regulariseren. Uit verzoekers gedrag en zijn uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker met de door hem ingestelde procedure niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te bekomen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Immers, zo zijn beweerde vrees op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker zich tevens bij zijn advocaat zou hebben geïnformeerd aangaande de wijze waarop hij internationale bescherming kon verkrijgen tegen de vrees die hij beweert te koesteren ten aanzien van zijn land van herkomst.

Verzoeker stelt voorts dat de doorslag om voor de tweede keer asiel aan te vragen, kwam door de berichten die hij en zijn moeder ontvingen van hun zus en dochter N. vanuit Armenië en door de problemen die zij zelf ondervonden in België. Verzoeker overtuigt echter allerm minst.

Bij de DVZ verklaarde hij dat de problemen omwille van de oorlogsmedaille begonnen in 2012 en hij *“tegelijktijd problemen [kreeg] met mensen in België als [zijn zus in Armenië].”* (verklaring volgend verzoek, punt 17). In zijn verzoekschrift legt hij uit dat de problemen van zijn zus in de loop van 2024 geëscaleerd zijn, maar legt hiervan geen overtuigende bewijzen neer. Hij voegt een whatsappconversatie toe tussen hem en zijn raadsman gedaan op 4 april 2025 (stuk 4). Verzoeker kan in zijn berichten echter om het even wat verklaren waardoor deze geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt besproken noch kunnen ze worden geverifieerd. Op de gevoegde foto's is voorts een vrouw te zien met een buil op het voorhoofd en een aantal blauwe plekken op de bovenarm, met een onderschrift gedateerd in 2023. Hieruit kan echter niet blijken dat deze feiten zich hebben voorgedaan zoals verzoeker beweert en volstaan ze op zich niet om hun persoonlijke problemen aannemelijk te maken. Om deze redenen kan aan deze whatsappconversatie maar heel beperkte bewijswaarde worden toegekend. De bewering dat de problemen van zijn zus in Armenië geëscaleerd zijn in 2024 wordt derhalve niet aangetoond.

Verzoeker verwijst voorts naar hun problemen in België en haalt hiertoe de aanval aan met de bijl en de poging om hem met een mes neer te steken. Het incident met de bijl situeert verzoeker echter in 2015-2016; verschillende doodsb bedreigingen situeert hij in 2017-2018 (verklaring volgend verzoek, punt 17). Gelet op de ernst van de door verzoeker ingeroepen feiten, die toen al duidelijk bleek, kon dan ook redelijkerwijze van hem verwacht worden dat hij reeds vele jaren eerder internationale bescherming zou hebben ingeroepen.

Door voorts louter te herhalen dat zijn telefoon die hij destijds had, kapot is en zijn zus nog steeds bij hun paternale oom S. verblijft omdat zij nergens anders naartoe kan, slaagt hij er niet in om de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen: *“De ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees worden verder ondermijnd door het feit dat uw zus Na.S. na de aanvang van de problemen naar Armenië is teruggekeerd en er ook nog steeds verblijft, niettemin ze er zelf ook het slachtoffer werd van zwaarwichtige feiten die het gevolg waren van de betreffende familievete. Ze werd aangevallen, aangereden en zelfs verkracht (Verklaring VV, nr. 17, 19, 24). Desalniettemin verblijft ze nog steeds in Armenië, sterker nog, ze verblijft nog steeds bij uw paternale oom S., die de medaille van jullie heeft afgenomen (Verklaring VV, nr. 17). Uw verklaring als zou ze nergens anders heen kunnen (Verklaring VV, nr. 17), is niet afdoende gelet op de ernst van de feiten waarvan ze het slachtoffer zou zijn geworden en uw verklaring dat nationale bescherming niet mogelijk zou zijn (Verklaring VV, nr. 17).*

Daarnaast slaagde u er niet in enig stavingstuk neer te leggen van de door u verklaarde problemen, terwijl dat redelijkerwijze wel van u verwacht kon worden. U argumenteerde wel dat alle bewijzen op uw telefoon stonden, maar die kapot is (Verklaring VV, nr. 19). Deze verklaring volstaat niet ter verschoning. U had op uw gsm foto's van de verwondingen van uw zus na de aanrijding en van het gebroken slot van het gebouw waarin jullie in België verbleven (Verklaring VV, nr. 19). Gelet op de veelheid en ernst van de feiten waarvan u in België het slachtoffer zou zijn geworden, konden wel degelijk stavingstukken verwacht worden. U vertelde immers onder meer dat u in België bijna neergestoken werd met een mes, dat de politie langskwam toen men probeerde u iets in de schoenen te schuiven, dat u een litteken overhield aan een incident waarbij collega's een bijl naar u gooiden en dat u meermaals met de dood bedreigd werd (Verklaring VV, nr. 17, 21). Gezien de ernst van de door u beschreven feiten kon redelijkerwijze verwacht worden dat u hiervan aangifte zou hebben gedaan bij de Belgische autoriteiten en u hiervan stavingstukken zou kunnen voorleggen, quod non. De ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees komen hierdoor nog verder op de helling te staan.”

De ongeloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen vrees wordt versterkt door het feit dat hun moeder zelf nog contact onderhoudt met haar schoonbroer S. (verklaring volgend verzoek moeder, punt 11). S. is immers de oorzaak van hun problemen en heeft hen naar eigen zeggen zelfs met de dood bedreigd (verklaring volgend verzoek moeder, punt 17, 22; verklaring volgend verzoek, punt 19, 21).

De uitleg in het verzoekschrift dat zijn moeder enkel contact onderhoudt met S. uit bekommernis voor haar dochter/zijn zus en om op de hoogte te blijven van haar toestand, overtuigt niet. Dit contact valt immers niet

te rijmen met de verklaringen dat S. de oorzaak zou zijn van de problemen en zelfs bedreigingen heeft geuit tegenover het gezin. Indien de vrees voor S. werkelijk ernstig en gegrond was, is het niet aannemelijk dat verzoekers moeder nog contact onderhoudt met hem. Te meer er voldoende andere, veilige manieren zijn om geïnformeerd te blijven over de situatie van haar dochter zonder contact te houden met de vermeende bedreiger. Zo kan zij rechtstreeks contact opnemen met haar dochter zelf, bijvoorbeeld via telefoon, bericht of tussenkomst van een betrouwbare derde. Het feit dat verzoekers moeder dit contact toch aanhoudt, doet finaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde familievete, is een onderzoek naar de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Armenië niet relevant.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

In de bestreden beslissing wordt inzake de veiligheidssituatie in Armenië op goede gronden het volgende overwogen:

“Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS via de link <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave-van-nagorno>), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.

Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.

Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Yerevan komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen.

*Er dient ook te worden opgemerkt dat er besprekingen zijn begonnen tussen Armenië en Azerbeidzjan om tot een vredesakkoord tussen de twee staten te komen en dat de bijeenkomsten om dit te bereiken zijn geïntensiveerd. In deze context zijn **angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.***

*Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat **de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980**, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).*

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, neemt de Raad de analyse van de commissaris-generaal over.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt.

6.5. Alles samen genomen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden, zoals hierboven uiteengezet, door de Raad overgenomen.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 is om deze reden niet dienstig.

6.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

6.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

6.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftienvintig november tweeduizend vijftienvintig door:

V. HOEFNAGELS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS